

dette Endringsforslag i Ojeblikket bliver hvilende, det vil nok komme til at faa sin Paaagtelse.

Det. Hansen: Ja, saa maa jeg maaske blot saa Lov til at gøre et Par Bemærkninger, og derefter tror jeg nok, at jeg vil tage Forslaget tilbage. Med Hensyn til det første Afsnit af Endringsforslaget om, at Parterne skulle kunne benytte Sagførere til at møde for sig, maa jeg lige over for den ærede Minister fremhæve, at det er ikke stillet for at staffe Sagførerne nogen Ret, som der er talt om. Min Bevæggrund har været den at forstaae Parterne for i disse Sager at skulle møde den første Retsdag med to Fuldmægtige, for saa vidt de ikke kunne møde personlig, hvad der vist nok vil være meget ubekvent. — Da Søgernes Antal jo ikke er ganske ringe, og naar man i det hele taget vil give en Lov som denne, hvor der er saa meget ekstraordinært, saa synes jeg ikke, det er ganske uberettiget at sige, at man ikke ved en saadan Lov skal „pille ved Sportelreglementet“, som den ærede Minister sagde. Det er en omfattende Klasse af Sager, og der er ingen Grund til at lade disse Sager betale dobbelt Gebyr. — Jeg haaber, at det ærede Udvalg vil tage under Overvejelse til tredje Behandling, om det ikke nok kan fjærne Betænkelsehederne ved at lade Lægmaend komme til at sidde til Doms ved en rent skriftlig Procedure, naar man sætter, at i alt Fald inden Dommen vedtages, skal der have fundet en mundtlig Forhandling Sted mellem Dommeren og de læge Medlemmer, og i øvrigt er den mundtlige Konference ikke noget, der er ukendt selv ved skriftlig Behandling, thi saa vidt jeg ved, finder den vist nok Sted mellem Dommerne i de fleste kollegiale Retter her i Landet. Jeg vil ikke tale om Højesteret, hvor Voteringen ikke sker mundtlig mellem Medlemmerne, men ogsaa ved Hof- og Stadsretten, ved Viborg Overret, saa vidt jeg ved, og ved Kriminal- og Politiretten finder der saa godt som altid mundtlig Konference Sted mellem Rettens Medlemmer, forinden Dommen endelig vedtages. — Med disse Bemærkninger tillader jeg mig at tage mit Endringsforslag under Nr. 5 tilbage, idet jeg forventer, at Udvalget vil tage det under Overvejelse til tredje Behandling.

Mit Endringsforslag under Nr. 6 forekommer det mig, at den ærede Minister fandt rigtigt, og der er ingen Grund for mig til at tage det tilbage. — Med Hensyn til Nr. 7 maa jeg gøre den ærede Ordfører opmærksom paa, at det kan være rigtigt nok,

at Skipperen optræder som Rekvirent i mange Tilfælde, og at Skipperen har Interesser at varetage ved denne Vidnesforjel, men den ærede Ordfører maa ikke overse, at Skipperen netop ogsaa optræder som Vidne. Det kende vi ellers ikke til med Hensyn til Parter i Sagen, og det gør det til noget særligt i disse Sager, at Klageren, Skipperen, er det første Vidne, Hovedvidne, og det er navnlig i Egenkab af Vidne, at han møder for at give sin Forklaring, ikke saa meget som Part, som Rekvirent. Naar der fastholdes den Regel, at Vidner ikke maa høre paa hinandens Forklaring, bør det først og fremmest gælde om Skipperen, saa meget mere som der ikke kan være Tvivl om, at Skipperen vil kunne udøve en meget skadelig Indvirkning paa Matrosernes Forklaring, hvis han har forklaret forkert og vil have Matroserne til at gaa samme Vej. Jeg føler mig dog tilfreds stillet ved, at den ærede Ordfører har lovet at tage Spørgsmaalet under Overvejelse til tredje Behandling, saa kan der ogsaa tages Hensyn til de Bemærkninger, der fremjattes af den ærede 3dje Landskingsmand for 3dje Kred. (Rump). Det kan muligvis føre til, at man slaar fast, at Dommerne skulle have det i deres Magt at forlange, at Skipperen skal aftræde, og jeg henviser i øvrigt til, at i Følge Paragraffen, som den staar i Loven, ere Dommerne ex officio forpligtede til ved disse Søforklaringer at paase, at der ikke finder nogen Uklarhed eller Misforstaaelse Sted. Naar Dommeren mener, at Skipperens Tilstedeværelse, naar Skibsmandskabet afhøres, er skadelig, bør han have Lov til at fjærne ham.

Da jeg sidst havde Ordet, glemte jeg at gøre nogle Bemærkninger med Hensyn til Udvalgets Forslag Nr. 5. Da den ærede Justitsminister har tiltraadt det, nærer jeg intet Haab om, at denne Endring skulde blive forkastet, men jeg synes rigtignok ikke om den, og jeg vil dog bede overvejet følgende Betragtninger. At man i København kan vælge mellem, om man vil bringe en Sog for Hof- og Stadsretten eller for Sø- og Handelsretten, kan jo ikke drage til Følge, at det samme skal gælde med Hensyn til disse Forhold i Provinserne, hvor det, som det udtrykkelig siges i Lovudkastets § 1, er den almindelige Underret, der vel i disse Sager beklædes paa en særegen Maade, til hvilken Sagerne komme, dog saaledes, at der er 2 Soretsmedlemmer, der skulle være sammen med den juridiske Dommer. Men hvorfor skal man saa overlade til Parterne at bestemme, om dette Supplement til Retten, som man anser for nødvendigt for at